

FOLK OG LAND

NR. 3. 22. ÅRGANG.

LØRDAG 10. FEBRUAR 1973

LØSSALG KR. 2,—

SIEGFRIED:

Sannheten om Norges «fortsatte krig»

Belyst med utdrag fra MORGENBLADET og fra MILITÆRT TIDSSKRIFT

Ikke rettere enn vi kan se holder legedeforsvarerne nå på å sage av den gren de sitter på der de stadig roter i den autoriserte historieforfalskningen.

Norge avsluttet som kjent sin statlige deltagelse i annen verdenskrig i og med undertegnelsen av våpenstillstandsavtalen av 10. juni 1940, hvor det i § 1 het: **Samtlige norske stridskrefter legger våpnene ned og forplikter seg til ikke å gripe til våpen igjen mot det Tyske Rike eller dets allierte så lenge den nå pågående krig varer.»**

Hva var det så for slags «krig» emigrantene borte i Storbritannia og den såkalte hjemmefront i Norge drev etter denne dato?

Vi skal her overlate ordet til to skribenter som vel in-

gen kan beskyldes for kjeterske meninger når det gjelder legenden.

La oss først høre hva MORGENBLADETs sjefsredaktør Chr. Christensen anfører i sitt blad for 13. januar 1973 om de mere militære aspekter av en slik «fortsatt krig» etter at den høytidelig var avsluttet:

«Gjennom generasjoner har nordmenn innbilt nordmenn at nordmenn er særlig sindige, likevektige og nøkterne.

Denne legende er ytterst falsk. Nordmenn er lettbevegelige, fariseiske og har anlegg for hysteri.

Norge deltok, under protest, i en verdenskrig — hvor et antall sjøfolk, noen flyvere, endel marinefolk og et par håndfuller hæroffiserer deltok i aktiv kamp. Av denne grunn, og fordi endel av våre landsmenn led kvaler i konsentrasjonsleire og tukthus, har vi utnevnt oss selv til en nasjon av helter.»

Det sier seg selv at hvis forholdet virkelig hadde vært det at Norge statlig «deltok» i verdenskrigen etter 10. juni 1940, så måtte innsatsen nødvendigvis ha vært en annen enn dette som C.C. anfører. Da ville vel «den norske hær» i Skot-

land ha vært satt inn for eksempel under invasjonen på Kontinentet.

La oss supplere C.C.'s malende beskrivelse av heltekrigen med å peke på at sjøfolkene gjorde en liknende innsats også i første verdenskrig uten at det ble regnet som krigføring. De seilte dengang som i annen verdenskrig for England. Hva flyverne angår, så sto de direkte under britisk kommando, og den norske stat hadde ingen anledning til å disponere dem for egen regning. Akkurat som Trygve Gran i første verdenskrig. De er selv neppe i tvil om sin stilling som frivillige i britisk tjeneste, og det er ikke vanskelig å finne flyvere fra dengang som er

villige til å bekrefte dette. Også «endel marinefolk» og de «par håndfuller hæroffiserer» som var i aktiv innsats var direkte under britisk kommando og eksilre-

(Forts. side 6)

HALLGEIR HORDE:

Derfor frykter Sovjet nasjonalismen

Nasjonalismen vil alltid vinne over enhver annen ideologi.

Arnold Toynbee.

I 1920 lot Lenin det inngå en bestemmelse i den første sovjetiske grunnloven om at enhver nasjonal minoritet skulle ha rett til når som helst å tre ut av unionen. Det kan høres ut som en

vits, men er ikke desto mindre tilfellet. Selv ikke Stalin, den første og største nasjonalkommunistiske imperialist i Kreml, gjorde noe for å få bestemmelsen endret.

Den ble sannsynligvis stående fordi potentatene i Kreml trodde fullt og fast på riktigheten av sine marx-

Dette bilde har vel bare indirekte noe å gjøre med Sovjets problemer med nasjonalismen, men det er likevel uhyre interessant. Vi har funnet det i det danske blad MINUT og i underskriften til bildet heter det at gruppebildet «stammer fra et privat album og er hverken utsendt av TASS eller det kinesiske nyhetsbyrå. Det viser Chou-en-Lai og den kinesiske utenriksminister Chi-Peng-Fei blant tyske Luftwaffe-offiserer under annen verdenskrig. Chou-ei-Lai —som studerte i Tyskland, og hvis sønn falt i kamp mot russerne i april 1945, erklærte nylig i det kinesiske partiorgan «Folkets Dagblad» at det kinesiske folk alltid har følt «sterke vennskapsbånd mellom seg og det tyske folk.»

År ut og år inn siden 1945 har pressen og andre opinionsmakere ført det norske folk bak lyset, men etter hvert kommer det jo noen lysglimt. Blant andre har Sverre Hartmann bidratt til å avsløre meget av svindelet og historieforfalskningen. På side 5 gir vi en omtale av og et utdrag av hans bok «Søkelys på 1940» (Pax Forlag).

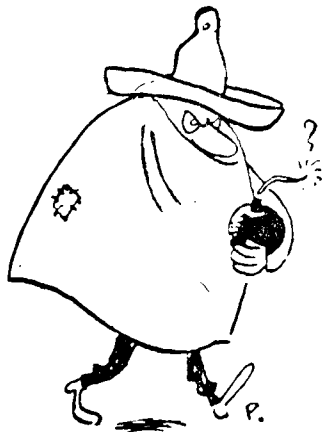
DISKUSJONEN OMKRING den tyske nasjonalsosialismes eventuelle feilgrep går videre på side 5 med et innlegg av FIDUS, som i sin tid åpnet debatten og fikk svar i julenumret av Vera Oredsson.

«I **BRENNPUNKTET**» behandler idag et emne utenom det vanlige i denne spalte, nemlig den appell som 50 vitenskapsmenn, deriblant flere nobelpristagere har rettet i et amerikansk tidsskrift mot ensrettingen når det gjelder overvurderingen av miljøets betydning. Olav Hoas tok som kjent i forrige nummer appellen til utgangspunkt for en artikkel.

PÅ UNGDOMSSIDEN behandles bl.a. meningsterroren på skoler i Oslo, Vietcong og en NUF-aksjon i Moss.

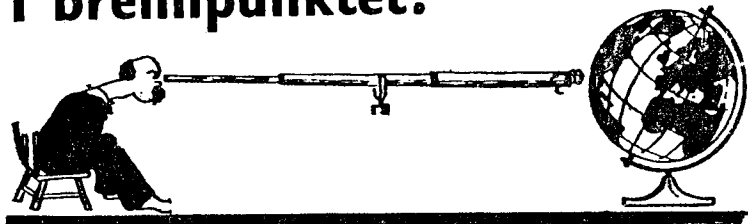
istiske sofismer om at mennesket bare er et produkt av miljøet. Når man bare fikk oppdratt det nye «sovjet-mennesket», så ville dette nasjonalitetsbabelet forsvinne av seg selv. Overensstemmende hermed heter det den dag idag i «Den store sovjet-ensyklopedi» at når utbytterklassen er likvidert og fattigdom og ar-

(Forts. side 6)

Hele hjemmefrontvovlet skadet ikke tyskerne det ringeste, slår oberstløytnant Øyen fast.

I brennpunktet:

Overvurderes miljøets betydning?

Nå begynner vitenskapsmenn å reagere mot ensrettingen.

Det begynner å røre seg noe og hvert sted nå, og mange av de gamle venstre-radikale dogmene synes å stå for fall. Som naturlig kan være når en ser hva de har ført til i det moderne velferdssamfunn. Her må kanskje i første rekke skolelovgivningen både i Norge og i de andre nordiske land ta sin store del av ansvaret eftersom den tillegger miljøet den avgjørende betydning for barnets og ungdommens adferd.

I en artikkel i forrige nummer av Olav Hoaas omtalte han en appell fra 50 amerikanske og endel europeiske vitenskapsmenn i tidsskriftet «American Psychologist» og det kan være på sin plass å stille dette karakteristiske opprør mot enrettingen «I brennpunktet».

I artikkelen, som stod i tidsskriftets utgave for juli ifjor, vender disse vitenskapsmenn, hvorav flere nobelpristagere, seg mot den gjengse overvurdering av miljøets betydning og krever i fem punkter arvelighetsforskningen gjort til gjenstand for en åpen drøftelse. Bakgrunnen for de fremsatte krav er forholdene ved de amerikanske og europeiske universitet, hvor det anses for utilbørlig å efterforske de biologiske forutsetning for menneskers adferd og trivsel, og hvor denne forskning søkes undertrykt og holdt borte fra offentlig omtale.

De fem punkter har følgende innhold:

1. Vi har gjennomprøvet et omfangsrikt forskningsmateriale vedrørende nedarvingen av menneskelig evner og adferdsmønstre. Vi har den oppfatning at de arvelige faktorer spiller en betydelig rolle.

2. Som et vesentlig supplement til de miljøteoretiske fortolkningsforsøk krever vi gjennomføring av forskningsarbeider som undersøker forutsetningene for biologisk betingede adferdsmønstre.

3. Vi går ettertrykkelig inn for de ansatte lærerkrefters rett og plikt til å formulere arveanleggenes

innflytelse, slik det vitenskapelige ansvar skjer fyldest.

4. Vi misbilliger fortelsen av den arveteoretiske argumentasjon de de gjengse lærebøker og likeledes den kjennsgjerning at arvebiologiske fakta ikke tillegges den betydning som tilkommer dem i disipliner som f.eks. sosiologi, sosialpsykologi, sosialantropologi, oppdragelsespsykologi, psycho-metri og tallrike andre fag.

5. De fordomsfrie akademikere, fakulteter, faglige sammenslutninger, vitenskapelige selskaper, foreninger for American Civil Liberties Union, University Centers for Rational Alternatives o.a. oppfordrer vi til i den sosial-vitenskapelige debatt å fastholde retten til en fri drøftelse av biologiske synspunkter og å yde den fornødne beskyttelse av de lærere og forskere som beklær ansvarsfulle stillinger eller offentliggjør relevant materiale.

Underskriverne av de fem punkter fremsetter ovennevnte krav fordi de «som vitenskapsmenn har den oppfatning at de menneskelige problemer best løses ved en økning av den menneskelige viten, og at en slik økning av denne snarere tjener til en positiv utforming av tilværelsen enn det motsatte.» (Den systematiske fortieelse).

Resolusjonen med de fem punkter og dens innledende bemerkninger er underskrevet av følgende forskere og universitetslærere:

Prof. Jack A. Adams, prof. Dorothy C. Adkins, prof. Andrew R. Baggaley, prof. Raymond B. Catell, prof. Francis H. C. Crick, **Nobelpristager, prof. C. D. Darlington**, prof. Robert H. David, prof. M. Ray Denny, prof. Otis Dudley Duncan, prof. Bruce K. Eckland, prof. Charles W. Eriksen, prof. Hans J. Eysenck, prof. Eric F. Gardner, prof. Benson E. Ginsburg, prof. Garret Hardin, prof. Irwin A. Berg, prof. Edgar F. Borgatta, prof. Robert Cancre, prof. Harry S. Harlow, prof. Richard Herrnstein, prof. Lloyd G. Humphreys, prof. Dwight J. Ingle,

prof. Arthur R. Jensen, prof. Ronald G. Johnson, prof. Henry F. Kaiser, prof. E. Lowell Kelly, prof. John C. Kerew, **Nobelpristager**, prof. Fred. N. Kerlinger, prof. William S. Laughlin, prof. Donald B. Lindsley, prof. Quinn McNemar, prof. Paul E. Meehl, prof. Jacques Monod, Frankrike, **Nobelpristager**, prof. John H. Northrup, prof. Lawrence I. O'Kelly, prof. Ellis Batten Page, prof. B. A. Rasmussen, prof. Anne Roe, prof. David Rosenthal, prof. David G. Ryans, prof. Eliot Slater, England, prof. H. Fairfield Smith, prof. S. S. Stevens, prof. William R. Thompson, prof. Robert L. Thorndike, prof. Fredrick C. Thorne, prof. Philip E. Vernon, prof. David Vechsler, prof. Morton W. Weir, prof. David Zeaman.

Skolelovgivningen, spesielt i de nordiske land, tillegger miljøet den alt avgjørende betydning for barnets og ungdommens adferd og trivsel. Det samme gjelder de aller fleste toneangivende psykologer og psykiatere, som preger vår hjemlige debatt.

Miljøteoretikernes troende skare har opprinnelig stillet store forventninger til velferdssamfunnet og dets formodede allmakt, men troens mirakler har hittil uteblitt og isteden har en hurtig voksende skare av sosialrådgivere og «psykagoger» vært medvirkende til å øke antallet av behandlingsobjekter og invalidepensjonister. En stadig mindre del av den verdiskapende og arbeidende befolkning må her hjemme — som i andre «høytutviklede» velferdssamfunn — forsørge de mange uproduktive samfunnsborgere (derunder psykagogenes forsøksobjekter).

Naturligvis skal alle barn og unge ha lik adgang til de forskjellige utdannelser, og naturligvis skal handikappede landsmenn og eldre medborgere ha skikkelige kår. Men mulighetene for å virkeliggjøre et effektivt undervisningsvesen og for en utbygging av den sosiale forsorg vil i stigende grad bli begrenset så lange man ukritisk ødsler med kvalifisert arbeidskraft og store statsmidler på «sosiale» eksperimenter hvis bakgrunn er de miljøteoretiske utopier.

Dårlige samfunnsforhold og ulykkesrammede hjem hemmer — om ikke hindrer — gode krefter i å komme til fri utfoldelse, men omvendt kan velferdssamfunnets progressive politikere og psykagoger ikke trylle frem evner og egenskaper ut av luften. «Man kan ikke gjøre hvemsomhelst til hvadsomhelst», sa den store danske dikter Grundtvig i sin

Generalforsamling i A.s Folk og Land

holdes fredag 23. februar 1973. kl. 12 i Kierschowsgt. 5, Oslo.

Til behandling foreligger regnskapet for 1972, valg m.v. Til å møte innkalles **aksjonærer**. Fullmakter kan bare gis til annen aksjonær, men kan eventuelt sendes undertegnede eller bladets ansvarlige redaktør under adresse postboks 3214/Sagene, Oslo 4.

Styrets medlemmer innkalles til å møte samme sted kl. 11.

Odd Isachsen
styrets formann

Nydelig æresdoktor!

Churchill ville bruke sennepsgass mot Norge.

Vi slår opp på Churchill i et norsk konversasjonsleksikon og leser bl.a. «Da han besøkte Norge i 1948, ble han æresdoktor ved Oslo Universitet.»

Og det får en si er en nydelig æresdoktor, skjønt en vel egentlig heller ikke kan si at han mislær dette universitetet med det mange underlige lærere.

Den britiske historiker Roger Parkinson sier at de nå offentliggjorte britiske regjeringsdokumenter fra annen verdenskrig viser at Churchill ville bruke giftgass under angrep på flyplasser i Norge, spesielt i Trøndelag. Han var forbitret over de tyske angrep mot konvoiene med krigsutstyr til Murmansk.

Disse planer omtales i Parkinsons bok «Blod, tårer og svette», som omhandler tidsrommet 1940—1942. Han beretter videre at Churchills militære rådgivere motsatte seg dette, ikke av moralske, men av rent militære grunner, noe som gjorde Churchill høyst forbitret. Han gav seg først etter en heftig diskusjon.

Parkinson peker på at det hittil har vært vanlig oppfatning at britene hadde bestemt seg for ikke å bruke giftgass hvis ikke tyskerne gjorde det først, men dette er altså ikke korrekt. I det foreliggende tilfelle var det nemlig innlysende at bruk av sennepsgass ville ramme den norske befolkning — noe som ikke synes å ha affisert «æresdoktoren» — og det var sannsynlig at tyskerne ville svare med samme mynt. Dermed ville man ha fått en gasskrig som også ville ha rammet brite-

tid, og mon det ikke er kjernen i den debatt som underskriverne av de fem punkter ønsker reist?

Jens.

ne selv. Og det var naturligvis en annen sak.

For egen regning vil vi tilføye at vi skulle anta at det i rådgivernes militære og politiske betraktninger også spilte inn at en slik ny voldsdåd mot norsk område og nordmenn kunne snu stemningen i det norske folk og føre til masseoppslutning om Quisling.

BERIKTIGELSE

I min artikkel i nr. 2 «Quo Vadis» er det kommet inn en feil som bør rettes. Jeg skrev om Winston Churchills ord under «Altmarkaffæren» 19. februar 1940 om å trenge inn til fjæresteinene innerst i Jøssingfjorden og om ordenen til å legge ut minefeltene i norsk kystfarvann 5. april 1940, hvilket er blitt til — innerst i Jøssingfjorden 5. april 1940.»

Til artikkelen i samme nr. «Lever Hitler fremdeles i tyske hjerter?», vil jeg nevne en episode fra min sykkeltur gjennom Tyskland sommeren 1949.

I Hamburg var det kilometervis med ruiner etter vestmaktens terrorbombing under krigen. Jeg kom til en kirkeruin, hvor endel arbeidere holdt på å rydde opp. Jeg spurte dem om hvordan de levet og situasjonen ellers. Jeg minnes godt hva de svarte: «Vi får det aldri mer så godt som vi hadde det under Adolf Hitler!» Det var før Marshallhjelpen ble satt inn for fullt., den som sammen med det tyske folks arbeidssomhet og dyktighet har skapt dagens økonomiske stormakt.

Alf Magne Gleng

Vè det folk, som skaffer seg sin «frihet» gjennom fremmede folkeslag.
(J. Mosser)

God's own country . . . ?

I USA skjer det hver halv time et mord! Hvert kvarter blir en kvinne voldtatt! Hvert 16. sekund blir det begått et ran!

Den skrevne rett er som et bredt, tynt nett, hvor myggene blir hengende mens humlene bryter igjen.
(Tysk ordsprog)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Demokrati på avveier

Vi må åpent bekjenne at noen store beundrere av det som nå går under varemerket «demokrati» er vi ingenlunde. Og i og med en slik bekjennelse er vi naturligvis også utstøtt av dette fine demokratiske selskapet som med munnen så glatt bekjenner seg til alles rett til både å mene hva de vil og gi uttrykk for det.

Vel, vi gråter ikke av den grunn. Vi er vel vant med, og har stadig fått erfare, at den hårdhendte sensur som utøves av dette demokrati, som nærer slik glødende, omenn platonisk, kjærlighet til meningsfriheten, ingenlunde overgås av noen diktator. For som alle vet, eller burde vite trass i pressens hjernevask, så hadde, eller har, de som var enige med en Hitler, en Stalin, en Bresnev eller de onde oberster både meningsfrihet og ytringsfrihet. Slik de har det som sverger til demokratienes system. Og slik menneskene har hatt det gjennom alle tider.

Ingen har noensinne hindret makthavernes tilhengere i å slippe til med sine meninger i skrift og tale. Men det betyr jo ikke menings- og ytringsfrihet i den opprinnelege betydning av begrepene. Så det er intet bevis på demokrati dette at «demokratene» Per og Paal slipper til i presse og kringkasting, i undervisning og i offentligheten ellers. Prøven på sant demokrati er jo nemlig dette om det også gir sine motstandere tilsvarende adgang til å henvende seg til offentligheten.

Og kan noen med hånden på hjertet si at så er tilfelle? Riktignok viser dette lodne norske «demokratiet» stort frisinns når det gjelder å slippe til venstreradikale samfunnsomstyrtere, men det ligger jo egentlig i sakens natur, fordi «demokrati» jo bare er et skalkeskjul for samfunnsnedbryterne og samfunnsomvelterne. Men slipper de på den annen ytterfløy, de som med sannhet og uten kompromisser vil forsvare nasjonale tradisjoner og verdier mot internasjonalistene, de røde eller halvrote nedbrytere og deres «demokratiske» hjelpere, til i presse, kringkasting, skolene eller hvor som helst andre steder enn i småblad som FOLK OG LAND, som bevisst holdes nede gjennom boikott og diskriminering?

Olav Hoaas omtalte i forrige nummer en appell som 50 kjente vitenskapsmenn hadde undertegnet om større «demokratisk» frisinns. Eller som Hoaas uttrykte det: «Gruppens anliggende er å påpeke at også i dag gjør slik sensur, undertrykkelse, avstraffelse og æreskjelling seg gjeldende. — Resultatet er at et stort antall vitenskapsmenn som virkelig har satt seg inn i sakene, idag blir bragt til taushet, de tør hverken uttale sin overbevisning tydelig overfor offentligheten eller komme sine mer klarttalende kolleger til unnsetning.»

Et «demokrati» som ikke bare tolerer denslags, men som faktisk direkte bygger på disse forhold, er naturligvis et falsk demokrati. For om man nå, forøvrig falskelig, påstår at det gagnar et samfunn og enkeltmenneskenes lykke og velferd dette at kreti og pleti skal delta i styrelsen, så må jo forutsetningen iallfall være at det var åpen adgang til å orientere offentligheten. Nå nektes jo selv vitenskapsmenn dette, fordi de venstreradikale ikke finner sann vitenskap forenlig med det de ønsker å bygge sin lære på.

Men rent bortsett fra dette falske utgangspunktet, så

DET!

Europa mellom Øst og Vest

En Rembrandts måne,
forrevne skyer:
Nu er det midnatt
i våre byer.

I Rothenburg, Ribe,
i Gent og i Brügge:
Et håpets skjær
midt i nattens skygge.

Europa lever
i sinn og sanser,
i kirkers fred
— og forskutte skanser.

Det store sus
fra musikkens verden,
de stolte slekter
i dådrig ferd.

er det, der binder
og det, der bar!
— Ei sigd og hammer,
ei stripes and star!

Europa gammel?
Nei, ung til tross!
Når først det gjelder,
— så er det oss!

e.

HALLES FRONTKJEMPERBOK

I en anmeldelse av Frode Halles bok «Fra Finland til Kaukasus» skriver Anders Lange bl.a. i sitt blad:

«Det var altså ikke bare sjømenn og flyvere som vi kunne by på under denne verdenskrig, men også frontsoldater hvorav en femtepart døde og ca. ett tusen ble varig skadet.

Boken må tiltale enhver nordmann med nysgjerrighet og rettferdighetssans. Hva foregikk i Norge og utenfor i disse krigerske år? Frode Halle og Dreyers forlag har gitt oss noe verdifullt.»

har det naturligvis intet med virkelig folkestyre å gjøre at folket i et slags «valg» hvert fjerde år gir sin stemme til kandidater utplukket av partistyrene, folk som beveger seg så langt bort fra velgernes mening som for eksempel folkeavstemningen viste at det dominerende stortingsflertall og hovedtyngden av norsk presse hadde gjort. Slikt noe er ikke «folkestyre», men «partistyre», og det siste betyr jo igjen styre av en liten ledende klikk i hver parti.

Slikt noe er like langt fra virkelig folkestyre som noen diktator er det. Ja, lengere når det gjelder iallfall mange av diktatorene. Vi føler oss for eksempel overbeviste om at både en Adolf Hitler og en Juan Peron, for bare å nevne to, i lang høyere grad representerte den virkelige folkemening enn en

ALARIK:

Skal germanerne utryddes?

Den offisielle befolkningsstatistikk for Vest-Tyskland sier riktignok at fødselsoverskuddet «bare» er sunket fra 76 000 (i 1970) til 48 000 (i 1971), men en nærmere ettergåelse viser at dette «overskuddet» ene og alene faller på fremmedarbeiderne. Den tendensen vi også har kunnet merke i Storbritannia og Norden, er altså blitt et faktum i Tyskland: tyskerne er i ferd med å bli en minoritet i sitt eget land. Med en slik «utvikling» vil tyskerne ha opphørt å eksistere før det er gått hundre år.

Det hverken krig, terrorbombing eller massehenrettelser greide, er med andre ord ordnet på litt lengre sikt, takket være p-piller og «familieplanlegging». Og fremgangsmåten er alltid den samme i praksis: Man stiller oss overfor et fait accompli frembragt ved makt eller massivt psykologisk press samt villedende «opplysning». Derefter forlanger man at vi skal være realistiske og «erkjenne de faktiske forhold».

I årenes løp er vi blitt tullet ørene fulle med at vi må produsere færre barn på grunn av overbefolkning. Men nu vil man fylle landet med innvandrere en gros på grunn av fødselsunderskuddet. Og istedenfor de barna vi «piller» vekk selv, kan vi få adoptere fremmede barn. Men da det nesten ikke blir født hvite barn lenger, må vi ta til oss koreanske, indiske, afrikanske osv.

Til tross for at fødselstallet fortsetter å skrumpe inn over hele den germaniske verden, regner futurologene med at det med tiden vil danne seg et gigantisk, sammenhengende byområde fra Syd-England til Nord-Italia. Hva slags folk som skal husere her, kan man lett forestille seg. Man er allerede i full gang med forberedelsene idet man vedtar lover som skal gjøre det lett å ekspropriere private tomte- og landarealer og sikre en ubegrenset tilstrømning av fremmede raseselementer.

Men vi «trenger» fremmedarbeiderne, heter det — de gjør nemlig alle jobbene som vi andre ikke vil påta

norsk Bratteli, for ikke å snakke om en Korvald.

Vi føler oss ingenlunde skyldbetyngt ved å erklære at dette svindeldemokratiet har vi intet tilovers for. Og at vi gjerne ser det erstattet med noe annet og bedre. Noe ekte, som ikke seiler under falsk flagg.

oss. For Tysklands vedkommende, som ligger lengst «fremme» i denne prosessen, viser imidlertid statistikken at det bare er 5 prosent av fremmedarbeiderne som utfører såkalt skittarbeide. Over 90 prosent av dem er ansatt på arbeidsplasser som er opprettet spesielt for dem (!). Snart skal de også få stemmerett, enda de ikke har det minste peiling på forholdene i det landet de er kommet til. Mange av dem kan ikke engang tale språket og ofte heller ikke skrive eller lese sitt eget.

Fra dag til dag legges i vår verden mer og mer dyrkbar jord under asfalten. Dermed kan vi i enda mindre grad enn noensinne livberge oss av det vi dyrker selv. Tvertimot blir vi helt avhengige av tilførsler fra jordbruksdistrikter, som ligger tusenvis av kilometer fra vårt eget land. Men vi kan bare produsere det vi trenger derfra hvis vi eksporterer våre industriprodukter. Snart vil imidlertid u-hjelpen ha sørget for tilsvarende industribedrifter også i u-landene, og da kan vi heller ikke lenger eksportere.

Det som så blir tilbake av våre fedres jord vil formodentlig bare være et slags asfaltet motstykke til Sahara, med de falleferdige rønnene etter en industri som ikke var «konkurransedyktig».

Om våre politiske ledere har tenkt tanken helt ut? Sannsynligvis ikke, det raker dem jo på en måte ikke. Det blir neste Stortings hodepine.

I politikken er det en særlig verdifull egenskap å kunne erkjenne hva som er nødvendig — i tide. Det kan på den annen side bli en nokså tilintetgjørende anklage å bli stilt overfor i fremtiden at politikerne som hadde makten til det, ikke gjorde det som var nødvendig. Det er nok ingen tvil om at det fortiden er nokså tjuvt av politikere av dette slaget. — Prognosemakerne kan fortsette å være sannsiger. Vi andre kan jo begynne å forme ut anklagen.

(Reidar T. Larsen)

Det er bare politikere uten egne meninger som påberoper seg den offentlige.

(Amintore Fanfani)

HUSHOLDERSKE

Eldre kvinne søkes til husholderske, helst NS eller sympatiserende.

Nærmere ved brev.

Kristoffer Angelsen
8363 Tangstad.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødtes der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

Tre punkter til ettertanke

SULT OG OVERBEFOLKNING:

Vi vet at 2/3 av verdens befolkning lider av sult/feilernæring. Av samme grunn dør 30 millioner mennesker hver år. Dette er over åtte ganger Norges befolkning! Det er videre klart at det ikke er vomfyll verdens sultende befolkning trenger, men først og fremst primærproteiner. Selv om verdens samlede proteinproduksjon kunne fordeles, ville vi alle sulte. Problemet blir stadig større. Idag får verden en befolkningsmessig nettotilvekst på 70 millioner årlig. Dette er 20 ganger Norges befolkning! Det ser derfor ut til at en hungerkrise vil ramme oss alle før 10 år er gått. Norges jordbruk kan idag bare gi oss 1/3 av de jordbruksproduktene vi trenger.

PLYNDRING:

Vi vet at jorden og havets ressurser stadig blir utplyndret ved rovdrift. Idag er 25 prosent av jorden ørken, mot 10 prosent i 1880. Stikk i strid med alle kjennsgjerninger fortsetter vi å snakke om jorden som et sant overflødigtheshorn, mens det faktiske forhold er at på et stadig mindre areal må det dyrkes stadig mer mat. Gammel kulturjord er tapt for alltid fordi den er blitt brukt til industri og boligbygging. Hvis vi idag tok alle dyrkings- og fangstmuligheter i bruk, ville vi få et tilsynelatende kalori-overskudd, men et slikt overskudd, via kunstige metoder, fører i siste instans til utpining av jorden, og en stadig synkende avling. Altså bare en utsettelse av problemet.

FORGIFTNING:

Vi vet at luftforurensningen allerede er så høy at det medvirker til død i byene våre. Ikke engang regnvannet er rent, men forgiftet av industriutslipp fra Europas industrinasjoner. Laksen er i ferd med å forsvinne fra elvene i Syd-Norge av samme grunn. En

rekke elver og drikkevannskilder er utsatt for kvikksølvforurensning. Fyring med tungolje forårsaker livsfarlig svovlenedfall. Verdenshavene og deres rikdommer forgiftes langsomt av kjemikalier som industriell utvikling og moderne jordbruk medfører. Oljesøl, avfall og kloakker bidrar til ytterligere tilsvining og forverring. Luftforurensningen fører til nedsmelting av polhavene, noe som vil true all bebyggelse ved havet med økende flomfare.

Se på disse tre punktene. Se hvilke enorme problemer vi står overfor og som vi må løse. Kan vi klare det med sent-arbeidende demokratiske komitéer? Må det ikke noe nytt, bedre og mer effektivt til? En ledelse som ikke arbeider ut fra partihensyn, hensyn til interessegrupper eller økonomi. Trenger vi ikke menn og kvinner som ser familien, folket, rasen og de farer som truer disse verdier, i en fornuftig og klarsynt sammenheng? Jo, vi trenger det — og den nasjonale ungdom vil kreve at vi får dem!

NUF-aksjon i Moss

Og påfølgende «hederlig omtale» i pressen.

Moss-avdelingen av Nasjonal Ungdomsfylking gjennomførte for en tid siden en aksjon i byens sentrum. Det ble delt ut en løpeseddel som tok for seg den meningsløse særskatten til «u-hjelp». Byens borgere reagerte svært positivt på NUF's tiltak, og mange lovord og oppmuntringer er garantier for at lignende aksjoner vil bli gjennomført i fremtiden.

Dog slapp man ikke unna SUF og deres meningsfeller, som skrek og bar seg i kjent stil. Gasskammerfabler og «nazist»-beskyldninger er jo alltid like populært blant dette «akademiske» oppsop. Det varte da heller ikke lenge før byens Arbeiderpartiavis og tilholdssted for skrivelestne sultne, Moss Dagblad, sjokkert kunne slå fast at «nyfascistisk propaganda blir spredt i Moss».

Så er selvangivelsen levert igjen, og vi er klar til å fylle nye millioner i det umettelige sluket: Utviklingshjelpen.

Avisen skriver bl.a.:

«Ny-fascismen har slått rot i Moss. Det er organisasjonen Nasjonal Ungdomsfylking som har etablert seg med avdeling i Moss.

Moss Dagblad har tatt et stensilert skriv fra denne organisasjonen, hvis navn alene indikerer dens politiske slektskap. Det er som et kaldt gufs fra en tid som nordmenn helst vil glemme.

Men de ekstremt nasjonalistiske og reaksjonære idéer lever ennå. Forskjellen er bare at idéene blir anvendt på den politiske og sosiale virksomhet anno 1972.»

Innholdet av løpeseddelen som fikk likhetsfanatikere og historieforskere til å skjelve i sine demokratiske bukser, lyder som følgende:

NEI TIL U-HJELP

Utenriksminister Cappelen har vært frempå igjen og sagt at U-hjelpen skal økes til 1,2 milliarder kroner i løpet av 5 år. Hjelpen skal stort sett gå gjennom det udugelige FN eller direkte til «progressive» røvestater som Tanzania og til såkalte «frigjøringsbevegelser» i det sydlige Afrika. Denne hjelpen er direkte uttrykk for en rasehatsk holdning overfor våre hvite brødre i samme område.

En vesentlig årsak til denne økningen er sannsynligvis at man vil gjøre seg mer populær blant mobben i FN. Disse driver stadig vekk og utpresser de hvite

Fortjener VIETCONG din sympati?

Om hva som bl.a. kom fram ved et intervju med to amerikanske Vietnam-veteraner i et TV-program.

Vietcong og Nord-Vietnam har under hele den tragiske Vietnam-krigen fått nytte godt av hjelp og sympati fra stater i Vest. For en stor grad har denne sympati kommet fra kommunistiske og venstre-sosialistiske grupperinger, men — særlig i den senere tid — har også tidligere relativt nøytrale parter vist tydelige Vietcong-sympatier.

Dette kan ha mange årsaker. Stadig påvirkning av lokale kommunist-krefter, og håp om at en Vietcong-seier ville kunne stoppe krigen for alltid har nok bare vært av mindre betydning. Det som gjorde krigen til en moralsk seier for Vietcong i så manges øyne må man tilskrive den enorme oppdekning krigen fikk fra alle mulige massemedia. Her har man kunnet følge kjempemessige amerikanske bombefly på tokt over Nord-Vietnam. Man har sett raserte landsbyer, ødelagte marker og nærbilder av døde kvinner og barn. Nær sagt alle de døde man har sett har vært drept av amerikanske kuler. Markene har vært sprøytet med amerikanske kjemikalier og forgråtte Vietnamese har beklaget seg over amerikanske misgjerninger. For første gang i historien var også representanter fra en av de krigførende parter i fiendens land og gjorde filmopptak som var ren propaganda for fienden og senere vendte de hjem og fikk den vist i hjemlandet. Alt dette bidro til å senke troen på amerikanernes rett til å være i Vietnam.

Og hva har vi fått høre om Vietcong — svært lite negativt. Enkelte kretser har fremstilt dem som «frihetkjempere» og som forsvarere av et uskyldig overfalt land. Filmglimt har vist oss små flittige menn med beslutsomme og idealistiske ansiktsuttrykk. Fra Nord-Vietnam fikk vi stadig se bilder av vakre og vevre kvinner som sveivet en anti-

luftkanon for å forsvare hjem og barn. Forherligelse og sympatiskapende propaganda.

Nylig viste man et TV-program som heller ikke var ment til annet enn å angripe krigen generelt, og som vanlig — USA spesielt. Man intervjuet to amerikanske Vietnam-veteraner — begge desillusjonerte og merket av krigen både psykisk og fysisk. Den ene ga et lite smigrende bilde av den amerikanske kampmoral ved å fortelle, at han ganske straks etter å ha satt benene på Vietnamese jord første gang, var iferd med å røyke sin første sigarett med mariujana. At flere av de krigsforbrytelse som har foregått i Vietnam har foregått under påvirkning av narkotika, var også en ting som kom fram under intervjuet med de unge amerikanerne. Intervjueren spurte om de hadde foretatt seg noe i Vietnam som de idag skammet seg over, og begge svarte bekræftende på dette. Man ante innrømmelsen av flere amerikanske ugjerninger og Vietcong-sympatisørene ble ikke skuffet. De innrømmet begge å ha melet ned både kvinner og små barn, men tilføyd — hva skulle vi gjøre? Vietcong gjemte seg i hyttene og plasserte kvinner og barn i døråpningen, deretter skjøt de over hodene på dem! De brukte gamle koner, unge piker og små barn til levende skjold. Skjøt vi dem ikke ville vi selv blitt drept!

Amerikansk propaganda? Forsøk på å unnskyldte sine egne ugjerninger? Lite sannsynlig, for de to unge veteranene prøvde ikke å skjule noe. Den ene fortalte bl.a. om hvordan han drepte en 14 årig vietnamesisk gutt med baionett. Han var under påvirkning av mariujana og hadde vakt. Gutten var kommet for å stjele mat.

Det er altså ingen grunn til å tvile på de to amerikanernes beretning om Vietcongs brutale og kyniske metoder. Vel kan man forakte de amerikanske metodene, men en sak har alltid minst to sider. **Fortjener Vietcong din sympati?**

Det er grunn til å spørre om dette idag da krigen formelt er avsluttet og en ny kamp vel tar sin begynnelse — omenn ikke i første omgang som vanlig krig — mellom det etablerte og anerkjente styre i Sør-Vietnam og de kommunistiske opprørere i Vietcong.

(Forts. side 7)

ALEXANDER LANGE:

Sverre Hartmanns søkelys på 1940

Sverre Hartmann

Sivilisasjonen karakteriseres ved at aldri har det vært trykt så mange bøker som er så lite lest.

— Man ser det ikke minst når det gjelder historiske arbeider som korrigerer den åpenbart uriktige skodde-skrivning om 9. april 1940, da Norge beseglet sin skjebne på lengre sikt. Denne skjebne banker nu på en dag eller helst natt?

1940-forskeren og den fremragende historiker Sverre Hartmann — som har utviklet seg kolosalt fra sin ungdom og som politifullmektig under «rettsoppgjøret» lærte hva dette var for en kamouflasjeoperasjon fra de virkelige skyldiges side antar vi. — Hartmann har som tapper forsker av tabu-historiske fakta revansjert seg. Hartmann har på mange felter i det samtidshistoriske område begynt å fortelle om den historiske sannhet i sin bok omsider.

SØKELYS PÅ 1940, Pax Forlag A/S, Oslo.
Undertittel: **Var Sovjet farligere enn fienden?**

Den tapre Hartmann ødelegger grunnlaget for «rettsoppgjøret» ved korrekt å gjengi den klg. norske regjeringens kapitulasjonsavtale ved den av regjeringen befullmektige forsvarssjef OTTO RUGE, Således §: «Samtlige norske stridskrefter legger ned våpnene og skal ikke gripe til våpen igjen mot det tyske rike eller dets allierte sålenge den pågående krig varer.»

Rettsoppgjøret bygger på emigrantlønningen at krigen fortsatte.

Hermed starter FOLK OG LAND gjengivelsen fra et sentralt punkt i Sverre Hartmanns retthistorisk avgjørende fremstilling.

Vi tar den fremtidige professor i samtidshistorie — SVERRE HARTMANN — utførlig også av den grunn at vi har fått en rekke unge studenter og sympatisører

i vårt 27-årige arbeid for den retthistoriske oppklaring. Det kan være inspirerende for vitebegjærlig ungdom å studere hvordan en virkelig historiker som Sverre Hartmann skildrer fakta — særlig de fortiede — uten å la seg avgjørende lede av hverken sympati eller anti-pati.

Her kommer han.

☆
Sovjet — farligere enn fienden?

Spørsmålet om en grensevaktordning i juni 1940 hang sammen med at den tyske militære okkupasjon ikke hadde kunnet utstrekkes så langt mot nord, og at det derfor lett kunne oppstå et vakuum. I midten av juni hadde imidlertid Hitler bestemt seg for å trykke grensen mot øst med SS-tropper, og denne nye kurs hos Hitler kom i kryss med Ruges utspill overfor major Lindbäck-Larsen. Ruges planer kom derfor ikke til å bli realisert i løpet av juni-juli.

Det hele begrenset seg til en muntlig ordre fra major Lindbäck-Larsen, en ordre som måtte annulleres nesten med det samme. Hadde Hitlers nye standpunkt blitt tatt mindre enn en uke tidligere, ville Ruge ikke ha rukket å føre sine instruks i pennen. Grensevaktordningen ble avvirket i og med oppløsningen av Forsvarets Overkommando på Nordmo i slutten av juni. I midten av juli var den norske demobiliseringen gjennomført — under tysk ordre.

Ruges instruks skulle imidlertid få nytt liv noen uker senere, etter at Ruge selv og hans stab var blitt ført til Oslo der offiserene fikk beholde sin borgelige frihet mot å være fange av sitt æresord, mens Ruge selv ble plassert på Grini i ærefullt krigsfangenskap. Det skjedde da Nord-Norges administrasjon den 20. august henvendte seg til Administrasjonsrådet med for-

(Forts. side 2)

På gjenhør med 30- og 40-årene

BOKTJENESTEN ÅPNER FOR GRAMMOFONPLATER

Hvis De kunne tenke Dem å gjenoppleve de begivenhetsrike 30- og 40-årenes hendelser i form av korte lydglimt hjemme i Deres egen stue, har De nu anledning til å skaffe Dem noen meget interessante grammo-fonplater, som herefter vil være til salgs gjennom vår boktjeneste.

En lang rekke av de taler som datidens lederskikkelser holdt, er bevart i originale lydopptak, likeledes en mengde radiomeldinger og kommunikeer, og for ikke å nevne tidens melodier — det være seg taktfaste marsjer og soldatsanger eller andre slagere som var på toppen den gang.

Blant disse historiske opptakene er det foretatt et skjønnsomt utvalg, som så er spilt inn på gram-mofonplater. Når man unn-tar alle antinasjonale medier, er platene blitt meget godt mottatt over hele Europa, ikke minst på grunn av den gode lyd kvaliteten. Det er oss derfor en glede å kunne tilby våre lesere følgende enestående historiske lyddokumenter:

Nr. 353/4: **Aus dem Führerhauptquartier.** Den annen verdenskrig i ord og toner, bundet sammen av tyske Wehrmacht-kommunikéer.

Nr. 355/6: **Ein Volk ein Reich, ein Führer.** «Eterkrigen», radiopropagandaen

slik den hørtes over alle stortyske sendere. Nr. 371/2: **Die Jugend marschert.** Platene om Hitler-Jugend, den stortyske ungdomsbevegelsen, hørebilder fra leirliv og oppmarsjer.

Hvert bestillingsnummer består av to LP-plater, som vil bli nærmere omtalt i de kommende utgaver av Folk og Land. Prisen pr. sett (altså 2 plater) er kr. 120,—, og bestilling kan sendes Boktjenesten F. og L. Boks 3214 Sagene, Oslo 4. Ved forskuddsbetaling sendes platene portofritt. Skal de sendes i oppkrav kommer oppkravsgebyr i tillegg.

FIDUS bebreider den tyske nasjonalsosialisme bl.a. behandlingen av antfolkene under annen verdenskrig. Russiske bønder.

FIDUS:

Er nasjonalsosialismen hevet over kritikk?

ET SVAR TIL VERA OREDSSON

Vera Oredsson tar i FOLK OG LAND for 16. desember til gjennmæle mot den kritikk jeg i et tidligere nummer rettet mot visse sider ved den politikk som ble praktisert av den tyske, nasjonalsosialistiske regjering mellom 1933 og 1945. Etter som fru Oredsson undertegner seg som sekretær for NRP (Nordiska Rikspartiet) må man vel tillegge hennes anførsler en viss egenvekt, og jeg skal ta opp noen av hennes punkter.

1) Jeg påstod at juliaksjonen 1934 mot SA var et angrep på sosialismen, og på de mest trofaste og verdifulle elementer i partiet, at det styrket de borgerlig-konservative elementer innen det tyske samfunn, at det utsatte og vanskeliggjorde realiseringen av nasjonalsosialismen, og at det gav velkomne argumenter til Det Tredje Rikes internasjonale fiender.

Partisekretær Oredsson kommer i sin artikkel i det hele tatt ikke inn på hva Röhm og hans SA representerte sosialt, politisk og militært, men gir seg istedet ut på en personlig bakvas-kelse av Röhm p.g.a. hans homoseksuelle tilbøyeligheter. Er det virkelig nødvendig å slå fast at dette er en avledning i debatten.

Hun forsøker så å unnskyldte selve aksjonen mot kjemperne i SA med at «det tyske folket och omvärlden började tvivla på Hitlers förmåga att med järnhand styra Tyskland enligt de löften han givit». Selvfølgelig har fru Oredsson rett i at det klasse-egoistiske, økonomisk-sosiale toppskiktet i

Tyskland, som i nasjonalsosialismen så et middel til å sikre sine posisjoner mot de fremstormende masser, næret et intenst hat mot de mest ubøyelig revolusjonære nasjonalsosialister i kretsene omkring SA, og derfor så at disse ble uskadeliggjort. Men hvorfor skulle NSDAP-ledelsen rette seg etter de borgerliges ønsker? Jo, sier fru Oredsson, fordi disse «bestod av högtutbildade personer som behövdes for samhället». Hun forsvarer med andre ord at NSDAP etter 1933 åpnet dørene for alle slags spissborgerlige medløpere og karrieremakere av typen Kurt Georg Kiesinger og Karl Schiller (senere henhv. vest-tysk forbundskansler og finansminister), som ikke hadde noe forhold til nasjonalsosialismen, og som etter 1945 ble jublende liberaldemokrater og villige spytteslikkere for Moskva og Washington. Det er jo selvinnsende at disse gamle elementer innen Det Tredje Rike — som objektivt sett tilhørte den forgagne (og etter 1945 igjen kunstig etablerte) liberale epoke — under enhver omstendighet måtte ha underordnet seg kravene fra det Nye Tyskland. De hadde hverken hatt kraft eller evne til å motsette seg disse. Angående første ankepunkt slår jeg altså fast: **Der foreligger hittil intet materiale som tyder på at kretsene omkring SA ønsket noen blodig omveltning for å realisere de nasjonalsosialistiske ideer.** (Nasjonalsosialistenes styrke i det daværende Tyskl. gjorde

(Forts. side 8)

Sannheten om — —

(Forts. fra side 1)

gjerings hadde intet med dem å bestille. De var frivillige i britisk tjeneste som frontkjemperne var det i tysk. «Håndfullen» deltok forøvrig, såvidt vi vet, som en slags «observatører» tilknyttet britiske regiment.

Så var det vel hjemme-fronten som førte Norges statlige krig da?

Vi får da henvise til en artikkel i MILITÆRT TIDSKRIFT nr. 12 for 1972. Den er et referat av et foredrag overlege oberstløytnant Odd Øyen holdt i Oslo Militære Samfund 16. oktober 1972 om «Ikke-voldsteorien i dagens situasjon».

Foredragsholderen drøftet spørsmålet om et «ikke-voldsforsvar», slik som det undervises i ved skolen for sivilarbeidere, er noe brukbart alternativ eller supplement til et vanlig militært forsvar. Han kommenterer herunder forholdene i Norge under okkupasjonen på en høyst interessant og opplysende måte.

Han peker på at

«Ikkevold som alternativ til militært forsvar skal etter teoriene gjøre en okkupasjon så ubehagelig og kostbar for okkupasanten at forsøket oppgis. Virkemidlene kan deles i to hovedgrupper. Den ene er påvirkning av okkupasanten på en vennlig måte for å få han til å forstå det forkastelige i hans handlemåte. Den andre gruppen kan man kalle unndragelse av samfunnets ytelser. Okkupasanten skal ikke kunne dra nytte av kommunikasjoner, administrasjon, næringsliv etc. Det betyr streiker, sabotasje og ikke samarbeide.»

Man kan vel ikke egentlig si at noe av dette dekket eksakt det som foregikk i det okkuperte Norge. Nasjonal Samling søkte vel «på en vennlig måte» å påvirke okkupasanten til å ta hensyn til norske interesser, men det hjemmefronten presterende var tydeligvis uten enhver betydning skal man dømme etter det foredragsholderen videre anførte:

«Det må være grunnlag for å hevde at vår sivile motstand la få eller helst ingen hindringer i veien for tyskerne når det gjaldt målet for hans okkupasjon — nemlig kontroll over norsk territorium, bruk av baser, utnyttelse av administrasjon og næringsliv. Den sivile motstand var en holdningskamp med minimal innflytelse på krigens gang. Det var aldri tale om å nekte tyskerne tjenester. Embedsverket og industrien gikk som vanlig. Befestningene og basene ble bygget med for største delen frivillige.»

Her synes vi også det kan være på sin plass med et supplement til den forøvrig helt korrekte oppsummering av forholdet. Det er grunn til å understreke at den norske overkommando i våpenstillstandsavtalen til og med uttrykkelig forpliktet seg til å sette flyplassene nordpå i brukbar stand for tyskernes videre krigføring mot England.

Foredragsholderen pekte på at en ikkevold som eventuelt skal kunne fordrive okkupasanten er en hard kampform, som vil kreve meget store ofre av befolkningen. Og:

«Den sivile motstand kan aldri gå lenger enn befolkningens vitale interesser tillater. Den er avhengig av okkupasants styrke og brutalitet og av utsiktene til befrielse. Dette var forholdet under vår siste krig, hvor hjemmefrontledelsen omhyggelig måtte sikre seg folkets samtykke i aksjonene. Offerviljen var ikke sterk nok til å tillate motstandstiltak som gikk vesentlig mot tyske interesser. Preste- og lærerstreiken truet ikke tyskerne — og ble gjennomført med små ofre. Melkestreiken i 1941 ble oppfattet som en trusel mot okkupasants interesser, der ble skutt gisler, og der var arbeidsfred resten av krigens. Ikke-volds forkjempere bør være oppmerksomme på at vi aldri under krigen kunne ha håp om å samle folk til slike motstandstiltak som teoriene idag krever.

— — De som hevder at motstanden var vellykket — har ikke rett når de sier at den la hindringer i veien for tyskerne, eller hadde noen innflytelse på krigens gang.»

Dette må da være rene ord for pengene. Først slår Chr. Christensen fast at det bare var en høyst ubetydelig militær innsats som ble presteret av emigranter underlagt britisk kommando. Og dernest slår Øyen fast at den sivile motstand også var uten enhver betydning. Det var nærmest tøv og tull det hele.

Ikke rettere enn vi kan se var Nasjonals Samlings vei med «vennlig» påvirkning av okkupasanten i den hensikt å forsvare norske interesser og bevare norske liv og verdier, den eneste virkelige farbare. Og at det på dette felt ble oppnådd uhyre meget er det vel egentlig ingen som tør benekte idag. Desto bedrøveligere er det jo at hjemmefrontens bestrebelser først og fremst og nesten utelukkende tok sikte på å legge hindringer i veien for Nasjonal Samling, slik det bl.a. skjedde under preste- og lærerstri-

Derfor frykter Sovjet — —

(Forts. fra side 1)

beidsløshet avskaffet, så vil grunnlaget for all kriminalitet i Sovjet-Unionen være forsvunnet. Hvis enkeltindivider fortsatt begår forbrytelser, er dette bare efterdønninger av folkets kapitalistiske tenkemåter.

VIRKELIGHETEN SER ANDERLEDES UT

Efter mer enn 50 års sovjetvelde sliter herrene i Kremmløst stadig vekk med kriminalitet i vanlig forstand og ikke minst med politisk motstand. Men i større grad enn kanskje noe annet er det den seiglivende nasjonalismen som har vist marxismens uholdbarhet i praksis. Istedenfor å forsvinne med den tiltagende «opplysning», brer den seg til alle de delstatene som tilsammen utgjør Sovjet-Unionen. Ifølge sovjeteksperten Victor Sorza er den endog vokst til å bli et direkte problem for de russiske makt-havere.

Hvilken dimensjon dette problem egentlig har i et land som Sovjet, kan man lett danne seg et bilde av når man tenker på at av de ca. 250 millioner innbyggerne er bare litt over halvparten egentlig russere. Resten fordeler seg på omkring 130 forskjellige nasjonaliteter, med navn folk flest aldri har hørt tale om. Der er osetinere, karaimere, tofalarere og udmurtere, bare for å nevne noen. Femten millioner av disse sovjetiske «farvede» bekjenner seg til islam, en hel del av de øvrige er buddhister eller de tilhører mindre religiøse grupper. Det sier seg selv at å realisere drømmen om et «sovjetmenneske» på denne bakgrunn, krever mer enn selv en Marx eller en Lenin hadde regnet med. I tillegg kommer så jobben med å passe på alle vasallstatene i Øst-Europa.

ER SOVJET-VELDET UNDER OPPLØSNING?

I denne sammenheng er det russerne som på litt lengre sikt er de underlegne, da prosessen med nasjonal oppvåkning allerede er i gang hos de fleste av de koloniserte folkeslagene. Og den vil uomtvistelig bare øke i styrke, ikke minst fordi folkene i østområdene føler seg sterkere blodsforsvandt med kineserne og gjerne låner øre til det nye sterke Chinas propaganda. Hvis et kup eller en opp-

ken. Foredragsholderen bekrefter jo direkte dette ved å slå fast at de «truet ikke tyskerne».

stand lykkes i bare en eneste av de asiatiske territoriene, vil det virke som et signal til de øvrige og kan lett få katastrofale følger for Moskva.

At de russiske marxister har tatt fullstendig feil av rase- og nasjonalitetsprinsippet, er bruddet mellom Moskva og Peking i seg selv et bevis for, og konsekvensen vil etter alt å dømme også bli at de mister herredømmet over sine asiatiske undersåtter øst for Ural. Ved å tviholde på sine paleomarxistiske samfunnsteorier i dogmatisk stivsinnet har russerne fjernet seg enda lengre fra virkeligheten enn selv den opprinnelige marxismen var. De trodde de kunne overføre sine «spilleregler» til all verdens folk og riker. Det har spilt falitt i Asia, og noen begreper om mentaliteten hos bønder og arbeidere i vestlige land har Kremli-ideologene åpenbart aldri hatt.

UKUELIGE NASJONALISTER

I vestlig presse fremheves gjerne innsatsen til enkeltstående eller grupper av liberale intellektuelle, men i virkeligheten er det den blodbestemte nasjonalismen som representerer den farligste motstanden mot Moskva-imperiet. Best kjent er kanskje UPA, opprørsarméen i Ukraina. Under ledelse av Roman Sjukhevitsj og Stefan Bandera førte den en heltmodig partisan-kamp mot russerne, og holdt det gående helt frem til i begynnelsen av 50-årene. Denne styrken talte hele 250 000 menn og var til slik bryderi at russerne måtte få hjelp fra Polen og Tsjekkoslovakia for å tvinge dem i kne. Sjukhevitsj falt i kamp med regjeringstroppe i 1950 og Bandera ble myrdet av sovjetiske agenter under et eksilopphold i Vest-Tyskland. Men allerede i 1956 kom de første meldingene om at nye partisan-kamper hadde funnet sted.

I Litauen sto en 35 000 mann stor geriljahær i kamp med russerne helt til 1952. Og da finsmeden Roman Kalanta, som begikk offentlig selvmord ved å brenne seg i bensin, skulle begraves, utartet det til slike opptøyer at russerne måtte sette inn sentralasiatiske fallskjermtropper mot de opphissede folkemassene, som selvsagt intet kunne utrette med sine stener og tomflasker mot militærmakten.

Ellers har russerne «koloniproblemer» i massevis: Nevnes kan partisanstridene

i Karpato-Ukraina (1959), bondeoppstand i Kasakstan (1960) arbeideropptøyer i Midt-Sibir (1961), offiserkomplott i Bulgaria (1963), militært kupforsøk i Bulgaria (1965), studenturo i Warszawa og Breslau (1968). Tilstandene i land som Øst-Tyskland, Ungarn og Tsjekkoslovakia skulle det være unødvendig å omtale.

NY OPPRØRSSTRATEGI I VENDE?

Når samtlige av disse opptøyene hver for seg har slått feil, skyldes det først og fremst deres lokale karakter innenfor det enorme sovjetiske rom samt deres mangel på koordinering. Av samme grunn førte heller ikke de relativt store oppstandene i Øst-Tyskland, Ungarn og Tsjekkoslovakia frem. Vår østeuropeiske kilde i denne anledning kan imidlertid opplyse at det er slike koordinerte operasjoner man akter å legge opp til for fremtiden.

Vi formoder at de nasjonale frigjøringsbevegelser kan regne med ganske andre resultater etter dette, og at supermakten Sovjet i likhet med USA vil gå vanskeligere tider i møte.

Interessant dansk bok

Johns. Nielsen: «Demokratiet og Krigen.»
Woldikes Forlag.

Denne danske boken med undertittelen «En undersøgelse af samspillet mellem demokrati, nationalisme og krigsførsel» er en av de nyttigste bøker undertegnede har lest på lenge.

Med utgangspunkt i opplysnings-tidens ideer om «folkesuverenitet» og andre demokratiske prinsipper, påviser forfatteren hvordan utbredelsen og gjennomføringen av disse ideer førte til at krigføringen utviklet seg fra et middel til å opprettholde en streng maktbalanse statene imellom til et middel hvor folkeviljens (massenes) mest dyriske instinkter om forfølgelse, ødeleggelse og utryddelse fikk sitt utløp.

Boken gir dessuten en glimrende beskrivelse av hvordan disse ideene påvirket utviklingen av militærvesenet fra en yrkeshær til en folkehær, og førte frem til Clausewitz' krigsfilosofi.

Forfatteren støtter selvfølgelig opp om demokratiet, men han ser dets svakheter svært godt, og den demokratiske «tidsånd» tatt i betraktning, er dette en forbausende objektiv og leseverdige bok. Den er herved anbefalt på det beste.

E.

Sverre Hartmann — —

(Forts. fra side 5)

slag om å hindre oppløsningen av forsvarrets organisasjon i Nord-Norge og stille norske styrker på bena.

Ifølge Gunnar Jahns dagbok umiddelbart før møtet i Administrasjonsrådet den 20. august, opplyste formannen i rådet til Jahn at fylkesmann Gabrielsen var kommet fra Finnmark. Han var meget nervøs fordi man der oppe følte det som om russerne kunne gå på Finland og Finnmark hver dag. De tyske offiserer som sto i intim kontakt med de finske, var meget opptatt av spørsmålet om russisk invasjon, og de hadde også brakt på bane spørsmålet om hvordan nordmennene i så fall ville forholde seg. De hadde til og med foreslått om ikke den norske hær i Finnmark kunne mobiliseres og delta sammen med tyskerne og finnene i kampen mot Russland. Fylkesmann Christensen mente det var disse ting hans kollega fylkesmann Gabrielsen ville forelegge Rådet.

Som det fremgår av referatet i Administrasjonsrådets møteprotokoll, ønsket fylkesmann Gabrielsen og major Lindbäck-Larsen fra Nord-Norges administrasjon å drøfte med Rådet **viktige og aktuelle spørsmål om Nord-Norges sikkerhet mot angrep fra øst**. Fylkesmannen henviste innledningsvis til de store tyske troppeoverføringer til Øst-Finnmark.

Om årsaken til disse forserte forflytninger av tropper, særlig fra Trøndelag, opplyste han visst nok ikke noe. I dag vet man at det var krisen mellom Finland og Sovjet som hadde utløst Hitlers ordre. Og den umiddelbare foranledning var et telegram fra militærattachéen i Stockholm, generalmajor von Uthmann om at tenen den 12. august, der han gjenga alarmerende informasjon fra sjefen for etterretningsavdelingen i den svenske forsvarsstaben, oberst Carlos Adlerkreutz. Telegrammet lyder:

«Uanmeldt oppsøkte oberst Adlerkreutz meg i dag. Uttalte den mest alvorlige bekymring for umiddelbart forestående russisk overfall på Finland fra alle sider, inklusive okkupasjonen av Åland og avsnøring av Den botniske bukt. Formodet langt voldsommere, hurtigere aksjon enn vinteren 1939. Uttalte med måtehold og taktfullt svenske følelser ved bolsjevisering av Finland. Hensikten med besøket var, selv om det ikke ble direkte uttalt, å sondere den tyske innstilling. Svarte overens-

stemmende med instruksene. Det var ikke tale om aktiv svensk understøttelse av Finland slik som i vinter. Anser det usannsynlig etter at Vestmaktene har falt fra, etter den forverrede finske situasjon og den tyske okkupasjon av Norge. Ønske herom foreligger muligens i vide svenske kretser.»

Hitler, som nettopp var kommet tilbake fra Berchtesgaden da telegrammet nådde Berlin den 13. om morgenen, beordret øyeblikkelig von Falkenhorst til hovedkvarteret og instruerte ham for å sørge for en forflytning av det militære tyngdepunkt fra Sentral-Norge til Nord-Norge, og framfor alt til Finnmark. Den 15. august reiste von Falkenhorst ens ærend til Trondheim og informerte general Dietl, der Wehrmachtsbefehlshaber for Nord-Norge, om alle detaljer. Parallelt med dette ga Hitler forskjellige vidtrekkende ordrer til sine militære toppsjef, og i forhold til Finland kom midten av august måned til å markere et tydelig sporskifte. Vennskapsavtalen med Sovjet av august året før var i ferd med å blekne.

Ifølge referatet fra Administrasjonsrådets møte den 20. august, hadde fylkesmannen fortalt hvordan det fra de tyske militære myndigheters side var kommet krav om å få riksveien nordover fullført og holdt åpen for vintertrafikk. Innvendinger om de enorme utgifter og veldige vanskeligheter hadde de tyske myndigheter avvist. Rådets medlem, direktør Gunnar Jahn, var allerede informert om denne pågang. I dagboken fra lørdag den 17. august, skriver Jahn om hvordan Norges Banks direktør, N. Rygg, hadde telefonert og fortalt at han samme dag klokken 13.30 var blitt presentert en sjekk på kr. 60 millioner. Rygg var forferdet. Mandag den 19. august hadde Rygg oppsøkt Jahn i Statistisk Sentralbyrå. Han «var bestyrtet over det krav de tys-

ke militære myndigheter hadde stilt til Norges Bank lørdag middag. Han visste ikke hva han skulle gjøre.»

Fylkesmannen Gabrielsen hadde, hvilket ikke er tatt med i referatprotokollen, også nevnt et annet krav som var kommet fra de tyske myndigheter, og som han dokumenterte ved å sende Rådet gjenpart av sin skrivelse til Hovedstyret for Vassdrags- og Elektrisitetsvesenet to dager senere. Det bidrar ytterligere til å forklare den tyske pågangen på Norges Bank. For den 19. august, umiddelbart før fylkesmannen og majoren var reist fra Tromsø, var overingeniørene for elektrisitetsforsyningen i Troms og Finnmark blitt innkalt til møte hos sjefen for den tyske divisjon i Nord-Norge, oberst Ringels. Og der var det blitt framsatt vidtgående krav om utbygging av kraftforsyningsanleggene øverst i nord. Oberst Ringels påla fylkesmannen å overbringe de dette myndigheter krav om at de nevnte kraftforsyninger straks måtte skaffes til veie.

Det var m.a.o. etter Hitlers ordre av 13. august og instruksene til general Dietl to dager senere satt full fart på de tyske forberedelser på alle plan. Av Jahns nedtegnelser noen dager senere framgikk det at tyskerne nevnte lørdag hadde beslaglagt 1000 lastebiler i Syd-Norge. De hadde også beslaglagt all olje og bensin på fat i hele Syd-Norge. Transporten nordover var meget stor, het det i dagboken.

Fylkesmann Gabrielsen orienterte Administrasjonsrådet om hvordan major Lindbäck-Larsen hadde søkt å skaffe større klarhet over den militære situasjon ved en reise til vedkommende distrikter. Han hadde gjort interessante observasjoner om forholdet tyskere — finner — russere. Man måtte se den mulighet i øynene at Nord-Norge på nytt kunne bli krigsskueplass.

Fortsettes.

Har De noen kjente som kunne tenkes å være interessert i å lese Folk og Land? Vi ekspederer gjerne et par

GRATIS PRØVEEKSEMPLARER

Hvis De bare sender oss vedkommendes navn og adresse. Vennligst fyll ut:

Navn

Adresse

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

hjelpt til uansvarlige røverstater, samtidig som man illegger folk stadig større skatter for å kunne løse våre hjemlige problemer. En hysterisk indoktrinering gjennom massemediaer skal overbevise folk om — at denne søling med penger er riktig, men gallupresultatene viser at folk ikke lar seg påvirke av løgnpropagandaen. Allikevel — og stikk i strid med Norge og nordmenns interesser — støtter alle politiske partier i vårt land Cappelens skjendige vedtak.

Tanzania, den sorte stat som U-hjelpsfanatikerne mest av alle lovpriser, er en ettpartistat som får direkte støtte fra Mao-Kina, og har

blant annet gjort seg skyldig i massakrer av den arabiske befolkning på øen Zanzibar. I norsk presse blir dette land karakterisert som en sort mønsterstat. . .

NUF er organisasjonen som støtter denne dessverre altfor tause majoritet av det norske folk i denne sak. Vi ønsker ikke å opprettholde de sorte, kommunistiske diktaturer i Afrika ved hjelp av penger som istedet kunne ha blitt brukt til å hjelpe gamle og syke i vårt eget land.

NASJONAL
UNGDOMSFYLKING

Avd. Moss
Postboks 60 — 1512 Jeløen.

Erik Blücher

Meningsterror i skolen

«Se «Diktatoren» — ellers vil dere bli straffet med tyskprøve!»

Den gamle anti-nazistiske hets- og propagandafilmen «Diktatoren» med jøden Charlie Chaplin i hovedrollen, ble nylig satt opp på Victoria kino i Oslo. I den anledning har en lærer ved en av skolene i Oslo nok engang vist med hvilken objektivitet og storsinn en sann demokrat ser på andre lærer enn DEN SANNE. Han gav sine elever simpelthen et ultimatum: Gå å se «Diktatoren» og dere vil få slippe neste dags tyskprøve! Grunnen til at han reklamerte så sterkt for denne tvilsomme kulturopplevelse, var ganske enkelt at filmen var forbudt under «Hitler-tiden». Man må jo lure på om den samme lærer reklamerer like sterkt for de mange filmer og den flom av litteratur som idag er forbudt i de kommunistiske land? Neppe, for da ville han bare ha sett det hvite i øynene på alle sine kjære Mao- og Stalin-frelste elever — og dessuten var jo menneske-vennen Stalin alliert med hans kjære demokrati.

Denne lille episoden viser tydelig hvilken ensidig hets og hat-propaganda Nasjonal-socialismen og andre former for nasjonalisme blir utsatt for i skolene. Objektive diskusjoner om emnet er tabu. Mens man på flere skoler har bilder av kommunist-ledere i klasserommet, satt opp av entusiastiske elever, truer man nasjonale anti-kommunister med utvisning. Vi tror faktisk ikke at alle lærere er så enormt begeistret for Mao og Stalin, men at lærerne foredrar at ungdommen i sin søken etter idealer, velger kommunismen framfor

nasjonalismen. For de frykter nasjonalismen og de vet at den er det eneste realistiske alternativet til det forsvarelseløse demokratiet. De fleste av de «røde» ungdommene skifter farge med alderen, men slik er det ikke med de fæle «nazistene» — der sitter gløden dypere og næres stadig av vissheten om den sunne og sanne realisme som skiller den fra det liberale demokrati og den materialistiske kommunisme. Den eneste lære som kan forstyrre og vekke visse lærere fra deres demokratiske søvngjengeri. De vet det — og derfor frykter de den!

BANKKONTOER
LUKTER IKKE

Under et besøk i maoistenes bokhandel, Oktober Bokhandel, her i Oslo, kom vi til å overhøre et spørsmål fra en av dem som sto bak disken til en annen: «Du, hva for et nummer er det på den kontoen vår i Kreditkassen?» Det var interessant å konstatere at maoistene deponerte sine penger hos en av representantene for den foraktede «monopolkapitalen». For disse gjelder vel den gamle devisen: «Penger lukter ikke», og siden disse frøene som representerer «monopol-sosialistene» her i landet temmelig ofte er avkom av «monopolkapitalister», så foretrekker vel de sine opphavs bankforbindelser fremfor de mer «folkelige» banker. Man kan jo aldri vite hvordan disse skikker sitt bo.

Tor Hovbakken

Er nasjonalsos. - -

(Forts. fra side 5)

da også noe sånt fullkomment unødvendig.) Og der foreligger så absolutt ikke noe materiale som tyder på at kretsene omkring SA ønsket et opprør mot partiledelsen og Hitler. Altså: 30. juli-aksjonen er et vesentlig ankepunkt mot den nasjonalsosialistiske regjering.

II) Partisekretær Oredsson slår videre fast at kystallnattens og de andre aksjoner mot jødene kan sammenlignes med vår tids ødeleggelser av fremmede staters ambassader. Vi kan vel da være enige om at begge aksjonsformer må karakteriseres som nihilistiske og anarkistiske, og enhver stat uverdigg (uansett hvor god bakgrunn de kan ha). Men det er selvfølgelig ikke ordentlig gjennomtenkt når Vera Oredsson implisitt hevder at disse elementer hadde like fritt spillerom i Det Tredje Rike («Dr. Goebels var inte förtjust...») som i dagens liberaldemokratier. Så svak var dog den nasjonalsosialistiske regjering ikke.

II) Mitt tredje ankepunkt mot den nasjonalsosialistiske praksis var krigstidens behandling av de øst-europeiske folk (eller retttere: Enkelte av disse). Denne praksis mente jeg bl.a. hadde bakgrunn i en feilaktig oppfatning av den «slaviske rase» (som ikke er noen rase), og jeg refererer her til tredveårenes fremragende antropolog Hans F. K. Günther, hvis autoritet vel heller ikke partisekretær Vera Oredsson vil bestreide?

Men dessverre ser hun ut til å henge fast i den nevnte feiloppfatning av «slaverne», når hun gir seg til å skjelle ut en del av den polske befolkning som «rena drægen», «falska», «oärliga», «smutsiga». Elementer som fortjener slike skjellsord finner vi vel i en viss utstrekning i alle Europas utpregede blandingsnasjoner, så som Tyskland, Polen, Italia etc., men denne eldgamle sammensmelting mellom forskjellige hvite rasegrupper vanskeliggjør jo fysiske og psykiske generaliseringer av samme art som dem vi kan forandre i mer enhetlige områder som Skandinavia eller Spania. Og når man først gir seg i kast med disse tvilsomme nasjonalitetsbeskrivelser kan de like gjerne anvendes på sydtyskere eller østerrikere, som på polakker eller russere.

Og når partisekretær Oredsson i tillegg unnlater å presisere hvordan hun raseteoretisk vil klassifisere

MILOŠJ CAROLIS

heter den sigøynerfamilie som nylig flyttet inn i et ominnredet Bryn Bad i Oslo. Carolis har 12 barn, 3 barnebarn og 3 svigerbarn. I tillegg til det ominnredede badet vil familien også få en Moelven brakke til disposisjon. Det å få vinterinnkvartert Oslos 4 sigøynerfamilier er ingen lett oppgave. De har allerede nektet å godta 5 botilbud i eldre gårder. Det kan nevnes at når det gjelder utgiftene i forbindelse med den midlertidige ominnredningen av Bryn Bad, vil disse komme opp i ca. 34 000 kroner. Pengene vil bli søkt refundert av Staten.

BOMBE

En kraftig bombe som var tidsinnstilt slik at den skulle eksplodere ved åpningen av det italienske nyfascistiske partiets landsmøte i Roma, ble oppdaget og uskadeliggjort av politiet i siste øyeblikk.

NY ORGANISERT KVINNEAKSJON

ved kommende stortingsvalg bebudes av noe som kaller seg «Aksjonen for

den «oärliga» og «smutsiga» delen av det polske folk, virker ikke dette nettopp til en klargjøring av hennes synspunkter. Et bidrag i den retning representerer heller ikke anekdoten om onkelen som slaktet en kalv.

Det er jo også meget betenkelig i aktuell sammenheng når Nordiska Rikspartiets sekretær mistenkeligvis gjør hvite rasebrødre: I dag mer enn noen gang trenger vi den hvite rases solidaritet. Kort sagt: Jeg har heller ikke i Vera Oredsson anførsler angående mitt tredje ankepunkt, funnet noe argument som svekker min kritikk.

Til slutt kommer partisekretær Oredsson med et par betraktninger omkring kritikk av nasjonalsosialismen generelt. Hennes postulat er at vi i det hele tatt ikke skal øve kritikk mot Det Tredje Rike og dets politikk, for det gjør jo alle andre, «vi skall inte tjuta med!» Jeg er dypt uenig.

I en tid da de rådende dogmatiske quasi-religioner — marxisme og demokrati — nekter å ta hensyn til vitenskapelige erkjennelser på områder som økologi og rasepsykologi, skulle vi nasjonalister på lignende fanatisk-dogmatisk måte klamre oss fast til den nasjonalsosialis-

Kvinnernes Fellesliste». Man tar sikte på å få nominert 50 prosent kvinner på sikre plasser. «I de valgdistrikter hvor partiene vraker kvinnelige politikere til fordel for mannlige, eller vraker nei-folk til fordel for ja-folk, vil Kvinnernes Fellesliste i første rekke nominere de vrakete politikere.» De kandidater som stilles velges på sitt eget eller sitt partis program, da listen er åpen for alle politiske partier. Men NEI til medlemskap i EF er en forutsetning. Nå går man ifølge en pressemelding igang med å samle underskrifter. Minst tusen underskrifter trengs over hele landet, heter det, og dette målet håper man å nå før påske 1973.

IVAN DESERTERER OGSÅ

Mens de amerikanske GI'ene som stikker av fra sine plikter i Det fjerne Østen nærmest er blitt en plage i Europa, hører vi lite om hvilke tilstander som hersker i Sovjetarméen. Skal man imidlertid være så frekk å generalisere etter en melding fra Tsjekkoslovakia, hvor det er stasjonert omkring 83 000 sovjetsolda-

tiske tankebygning, som oppstod under spesielle omstendigheter i 20-årenes Weimarerrepublikk, med sine problemer og oppgaver, og om hvilken Adolf Hitler selv slo fast: «Nasjonalsosialismen er intet eksportprodukt»? Selvfølgelig skal og kan vi ikke det. Da har vi ingen eksistensberettigelse. Men like selvfølgelig skal vi hente impulser og lærdom (også av feil) fra disse mellomkrigstidens nasjonalrevolusjonære massereisninger; fra nasjonalsosialisme, fascisme, Action Francaise, Mosley-bevegelse, NS, Jerngarden og hva de het alle de organisasjoner som til sammen utgjør det 20. århundres eget politiske barn: Den massebasserte høyre-radikalisme. Og selvfølgelig skal vi korrigere samfunnets perverse svartmaling av fortidens revolusjonære nasjonalismer, samtidig som vi lærer av de feil som ble begått.

Min konklusjon: Den Nye Nasjonalismes grunnleggende prinsipp må være kampen for vårt folk og for den rase vårt folk tilhører. Vi har i denne kamp den vitenskapelige sannhet på vår side — la oss ikke forkludre den.

FIDUS

ter, er forholdene heller ikke her de aller beste.

Til tross for at oppholdet i Tsjekkoslovakia ikke innebærer noen frontinnsats slik som i Vietnam, er fane-flukten rekordaktig. Hovedmassen av besettestestropene er forlagt til feltleirer langt fra den innfødte befolkningen, slik at kontakten blir minst mulig, og skyting ved standrett er avdelingens svar på eventuelle fluktforsøk.

Allikevel er det en hel del av soldatene som har våget seg ut i de uveisomme traktene i Beskindene og det Høye Tatra. Ifølge sovjet-soldater som har tatt seg frem til Østerrike, skal det være en gruppe på over 400 mann som oppholder seg i disse fjellene.

Vi forstår så godt at herr-ene i Kreml kvier seg for et såkalt militært eventyr, hvis de ikke engang kan stole på sine våpenføre menn i fredstid.

PENSUM ER IKKE POP

Det danske bladet «Minut» forteller at studentene ved Roskilde Universitet og Idehistorisk Institut i Århus yelter seg i marxistisk litteratur i en slik grad at det nesten ikke blir penger igjen til innkjøp av annen lektyre. Dette i grell motsetning til situasjonen i alle land hvor bøkernes skjønne teorier praktiseres.

«Lenin-ungdom», organ for ungkommunistene i Lvov i Ukraina, beklager seg over at ungkommunistenes publikasjoner ikke blir lest til tross for at de spres i store mengder over hele landsdelen. De unge holder heller ikke Komsomol-bladene. Situasjonen er nesten utåelig, skriver avisen. Høye stabler av ungkommunistenes litteratur ligger upåaktet i kioskenes og bibliotekenes hyller. Selv ikke medlemmene av ungdomsbevegelsen (Komsomol) gidder å lese bladene. I Vest-Ukrania er det bare 60 av 1000 medlemmer som abonnerer på Komsomolskaj Pravda, det viktigste av de ungkommunistiske organene.

Hvis vi kunne få aldri så lite statsstøtte, kunne vi tenke oss å prøve med en russisk utgave av FOLK OG LAND.

«HELL ON WHEELS»

Den tyske forbundsrepublikken er etter hvert blitt stedet hvor alt kan skje, selv det utroligste. Snart stiger vel selveste Münchhausen ned fra skyene lys levende.

En amerikansk okkupasjonssoldat gjorde for en tid siden tilnærmelser til en tysk serveringsdame i byen Gelnhausen, hvor det er en stor amerikansk forlegning. Da hun imidlertid avviste ham, dro han avsted og fikk tak i en stridsvogn.

Innen han nådde tilbake til kroen, hvor piken arbeidet, hadde han kjørt igjen et gjerde og smadret noen trapper langs veien. Men idet han senker kanoen mot inngangsdøren lykkes det en amerikansk major og to soldater å hale ham ut av vognen.

Det gikk altså godt denne gangen og den heite nord-amerikaneren havnet i kakebua til temperaturen kom ned på det normale igjen. Ellers meldes det at saken etterforskes. Vi synes at soldaten burde overflyttes til US Navy, hvor hans adferd etter vår erfaring vel må være mer comme il faut.

KJØPES

NS ÅRBOK 1942,
NS' historiske kamp,
1. februar 1942,
Hirdspeilet,
Hugin,
andre tidsskr./bøker.
Henv. FOLK OG LAND.

Hvorledes er det
med
BLADPENGENE?
Har DE betalt?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:

Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450

Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo